

A KÖLTEMÉNY EMLÉKE

K O N C Z I S T V Á N

Hallgató karthauzi, aki
beszédtől, szótól már mit sem vár,
vénen és némán érkezett idén
hű barátom, szülöm, királyom: a nyár;
fénye, derűje Olümposz egén álom,
vagy káprázat volt hitek, mítoszok
legendás hajnalán.

Ó, az üresen zörgő kalászkok perelő nesztét
s az eltévedt rigó jajongó panaszát
lobogó sörénnyel nem röpíti
nyargaló Zefír, kitepelt nyelvvel
poéta s Pán hallgat,
a nyár még veszteglőn elidőz a tájon,
kűnn s benn elárvult múzsa bánata virraszt.

A költemény emléke is kövület csupán,
amelyet nyár s dac nem hevít,
barbár szél söpri Phoibosz feldúlt rejtékét,
hol templom állt a fénynek,
gyalázva vers s a táj
lakájként szolgál részegen
hamis próféták vérgőzös torán.

Felejtni, mi volt, a véres dáridót
s a végzetet, máglyák lidérces távlatát,
tetemre hívhat az idő, túlélő kárhozat,
igaz szó őrzője nem vijjog szitkokat,
s barbár hadakkal hadba nem vonul . . .
Mint, aki beszédétől, szótól mit sem vár,
némán cihelődik hű barátom, szülöm, királyom:
a nyár.

1990. augusztus 24.